

[Johannes Hansen.]

en Tiendedel. Naar nu saa mange Stats-
husmænd, der dog har faaet en Fordel i
Starten fremfor mange andre, som har
oprettet deres Brug uden at faa Laan hos
Staten, virkelig er i Nød, hvordan maa det
saa ikke være hos dem, der ikke har laant
hos Staten?

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen
fremsatte forleden under Valutadebatten
nogle Udtalelser om den jydsk Husmand.
Jeg tror, disse Udtalelser passer ogsaa paa
Husmænd i den øvrige Del af Landet.
Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen siger
— med den højtærede Formands Tilladelse
vil jeg citere nogle Linier, de staar i Folke-
tingstidenden Sp. 246:

„Hvorledes bærer den jydsk Hus-
mand sig ad i en saadan Krisetid? Han
spiser sine egne Kartofler og sin egen
Kaal, han tærer det grove Brød, og han
slider sine Klæder længst muligt, og han
køber kun det allernødtørftigste til en
Kaffetaar o. s. v. Det er ikke megen
Luksus, der vanker paa hans Bord i
Øjeblikket. Det er vist en nødvendig
Økonomi for Husmanden, hvis han vil
blive ved sit Hus, men mon det samme
ikke gælder hele Samfundet?“

Det var sikkert en rigtig Betragtning,
det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen her
gav Udtryk for. Saaledes er Forholdene
virkelig ude omkring i de danske Husmands-
brug; vi, som har Lejlighed til at komme
der saa ofte, ved inderlig vel, at de maa
bære sig ad paa denne Maade, de maa i
mangfoldige Tilfælde føre en meget kummer-
lig Tilværelse for at skaffe det nødvendige
og for at skaffe de nødvendige Penge til at
betale de Afgifter, som de nu en Gang har
paataget sig, og saa er det desværre allige-
vel i mangfoldige Tilfælde umuligt for dem
at gøre det.

Men saa kunde man jo, synes jeg, med
nogen Ret forlange, at der fra Statens
Side gøres noget for at gøre saavel disse
Brug som andre danske Landbrug rentable.
Det nytter ikke, at vi Gang paa Gang ved-
tager Love, som bevilger Beløb, der deles
ud til det danske Landbrugserhverv, det
vil ikke føre til det, det skal: at skaffe
Rentabilitet i det danske Landbrug. Der
er ikke nogen Tvivl om, at Staten i den
kommende Tid vil faa betydelige Tab paa
de allerede oprettede Brug, og der er vel
desværre megen Sandsynlighed for, at mange
af disse Brug maa skifte Ejer. At oprette
Brug, naar Forholdet er det, at den, der
begynder, har kun en meget lille Chance

for at blive ved Hjemmet, er, synes jeg, et
tvivlsomt Gode.

Den højtærede Landbrugsminister siger,
at der er ikke saa mange Ansøgere som tid-
ligere. Det er rigtigt, saa rigtigt, at f. Eks.
oppe i Nærheden af, hvor jeg bor, ligger der
to Parceller, tilhørende Staten. Jordlovs-
udvalget har købt den Jord, og disse Par-
celler har nu ligget i 2 Aar, uden at der har
meldt sig nogen Køber dertil. I adskillige
Tilfælde melder der sig Købere til Stats-
husmandsbrug, som Staten har maattet
overtage, men i de allerfleste Tilfælde maa
disse Brug sælges til en Pris, som ligger
langt under de Laan, Staten har sat i ved-
kommende Ejendom; og til den nøgne
Jord har der, som jeg allerede har sagt, ikke
meldt sig nogen Ansøger. Og det er ikke
saaledes, at det ikke har været bekendt for
Husmændene oppe paa den Egn og andre
Steder, man har simpelt hen ikke turdet
give sig i Lag med den Opgave til de Priser,
der i Øjeblikket skal betales for at komme
i Besiddelse af et saadant Brug.

Den højtærede Landbrugsminister giver
i sin Fremsættelse Udtryk for, at det
Forsøg — den højtærede Landbrugsmini-
ster siger udtrykkeligt: Forsøg —, som blev
gjort med Indførelse af en anden Afgifts-
form i Loven af 4. Oktober 1919, ikke har
svaret til Forventningerne, og jeg er ganske
sikker paa, at ogsaa Statshusmændene,
som har disse Brug, nu er klare over, at de
Fordele, der skulde være ved denne Brugs-
form, og for hvilke de for al Fremtid maa
give Afkald paa Ejendomsretten til Jor-
den, disse Fordele, som netop skulde give
sig Udslag i en saa vanskelig Tid som den,
vi nu gennemlever, er meget vanskelige
at faa Øje paa.

Vi fra vor Side vil imidlertid ikke mod-
sætte os, at der gennemføres en Lov om
Oprettelse af Husmandsbrug, fordi det maa
indrømmes — deri har den ærede Ordfører
for Socialdemokratiet Ret —, at Brug, op-
rettet under Lavkonjunkturer, bør have
bedre Betingelser for at kunne blive ved at
kunne klare sig, end naar Oprettelsen er
sket under en Højkonjunktur; men de maa
oprettes til en Pris, som gør det muligt at
forrente, hvad de koster, og de maa op-
rettes til en Pris, som gør det muligt at for-
rente dem med den Pris, vi i Dag faar for
Landbrugsvarerne.

Ingen kan sige noget afgørende om,
hvordan Priserne paa det danske Land-
brugs Eksportvarer vil komme til at ligge
i den kommende Tid; men vi maa nu en
Gang regne med den Tid, vi befinder os